

Cvrsvs Philosophicvs

Arriaga, Rodrigo de

Antverpiæ, 1632

Sect. VIII. Relatio prædicamentalis non consistit formaliter in fundamento solo connotante terminum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95614)

se, v. g. Relatio Domini, aut creantis, quæ sunt veræ & reales Relationes, quia Deus verè & realiter est Dominus, & creans; quæ Relationes non essent in Deo, si non produxisset creaturas: & quotiescumque nouam producit, vel destruit, iam resultat noua extrinseca relatio Domini creantis, vel deficit quæ antea erat, si destruat creatura; & tamen hæ Relationes non sunt modi aliqui Deo superadditi realiter, ergo Relatio non consistit in modo superaddito. Nec quoad hoc iuuat aliquid infinitas Dei: quia tam contingens est in Deo similitudo mecum, quam in me similitudo cum Petro, & tam in tempore incipit in Deo, quam in me; ergo, sicut ibi incipit sine vilo modo re aut ratione distincto, ita & in nobis. Fusorem huius argumenti confirmationem vide apud Hurtadum vbi supra.

SECTIO VII.

Contraria argumenta soluta.

²⁹ **R**ESTAT argumentis oppositis satisfacere, si quam habent difficultatem. Ad primum, desumptum ex separatione similitudinis à fundamento, respondeo, eo conuinci, distinguere similitudinem à solo fundamento; non tamen conuinci, distinguere à fundamento & termino: ab utroque enim simul in rerum naturâ existente, etiam diuinitus repugnat similitudinem separari. vnde argumentum nullum est. Sicut si quis vellet probare, *existere duos homines*, esse modum distinctum ab existentia vtriusque, eò quod vnus poterat existere sine alio, valde malè argumentaretur: quia licet posset Petrus solus v. g. existere, quin faceret numerum binarium, Petrus tamen & Ioannes nequeunt existere simul, quin faciant duos homines. quare *esse duos*, distinguuntur inadæquatè à quolibet, ab utroque autem nullo modo. Includo autem simul vtriusque durationem, sine quâ non sunt simul. Et hoc ipsum cernere licet in omnibus compositis, quæ distinguuntur inadæquatè à quolibet parte, non tamen ab omnibus simul sumptis.

Ad Secundum respondeo, Relationem ideò poni in Prædicamento Accidentis, quia cum coexistentia termini non sit essentialis fundamento (neque enim est essentialis Petro existentia Ioannis) ideò absolute respectu Ioannis similitudo cum Petro dicitur accidentalis; non autem, quia sit aliquod accidens inherens Petro, quod rectè D. Thomas supra relatus notauit.

Verbis, auferri in re vnum Prædicamentum. Sed quid inde? numquid auferitur ab Ecclesiâ aliquod Sacramentum, aut præceptum Decalogi? Ipsi met aduersarij, vt supra dixi, auferunt Passionem & Situm, quæ non distinguunt ab Actione & Vbicatione; cur & ego in re non auferam vnum Prædicamentum? Dico *in re*, quia quoad modum loquendi, qui in his Prædicamentis intenditur, non auferitur, sed retinetur, vt dicam infra. Ad argumentum P. Molina ex Relationibus diuinis respondeo, eo potius probari nostram sententiam: quia sicut Relatio Patris diuini non distinguitur realiter, imò nec virtualiter in communi sententiâ à paternitate, ita nec Relatio creata distinguitur à fundamento & termino. Adde, non omnia quæ in diuinis virtualiter di-

stinguuntur, debere in creatis realiter distinguere. Vnde licet concederemus P. Molina, Relationem Patris distinguere ab ipso Patre virtualiter, non ideò cogeremur eam distinguere realiter in creaturis. Dices, Relatio Patris est intrinseca adæquatè ipsi Patri, ergo etiam Relatio creata erit omnino intrinseca fundamento. Concedunt nonnulli consequentiam (de quâ nos Sectione 5.) nunc verò ego eam nego, quia Relatio Patris æterni est transcendentalis, vnde non mirum, si omnino intrinseca sit ipsi Patri: paternitas autem in creaturis non est Relatio transcendentalis, sed prædicamentalis, ideòque non est omnino intrinseca, vt dicemus inferius.

Fateberis fortè tandem, Relationem *similis* non distinguere à fundamento & termino, propter dicta; dices tamen, negari non posse, Relationem Patris distinguere, quia possunt in rerum naturâ existere Petrus & Paulus, qui sunt fundamentum & terminus, & tamen non habere Relationem patris aut filij. Respondeo, non esse adæquatum fundamentum Relationis patris Petrum & Paulum, sed vtrumque & generationem ortam à Petro: hæc autem omnia nequeunt existere, quin Petrus sit pater Pauli. vnde à toto fundamento & termino, semper est verum, non posse separari Relationem, ideò nec distinguere.

SECTIO VIII.

Relatio prædicamentalis non consistit formaliter in fundamento solo connotante terminum.

SUBSECTIO PRIMA.

Sententia P. Suarez.

SUA REZ supra num. 25. & alibi sæpè, quem nonnulli sequuntur recentiores, censet, Relationem adæquatè identificari cum fundamento; exigere tamen terminum, non vt partem formalem Relationis, sed vt quid connotatum in obliquo essentialiter, vt saluetur ratio similis. Quod probat Primò ex D. Thomâ, vbi supra asserente, similitudinem Socratis, esse ipsam albedinem Socratis, vt se habet ad albedinem Socratis. Sed miror ab his Doctoribus pro se afferri D. Thomam, qui expressis verbis docet, similitudinem dicere fundamentum & terminum, sicut homo dicit animam & corpus, & similitudinem inadæquatè distinguere à fundamento; cui directè opponitur P. Suarez & eius sequaces, dum asserunt, Relationem adæquatè identificari cum fundamento: in verbis autem à Suarez citatis non contendit D. Thomas, similitudinem adæquatè saluari in ipso fundamento, sed tantum non distinguere à fundamento, vt modum illius. illa autem verba, *vt se habet ad albedinem*, sonant, albedinem fundamenti vt dicit albedinem termini, esse similitudinem, quod clariùs dicitur, vtramque albedinem esse similitudinem, quia *ad vt se habet ad aliam*, reduplicat etiam supra aliam, non præcisè vt terminum, sed etiam vt partem, sicut cum dicitur, *paries vt habens albedinem est segregatum visus*, reduplicatur su-

ora albedinem non vt connotatum albi, sed vt partem intrinsecam illius.

32 Secundò à ratione probat P. Suarez suam sententiam, quia terminus Relationis debet esse extra Relationem ipsam, Relatio enim non respicit seipsam; sed entitas alterius albi est terminus Relationis, ergo non debet esse pars ipsius Relationis, ergo Relatio adequatè distinguitur à termino, consistit ergo in solo fundamento. Confirmatur Primò, quia verè dicitur, Petrus similis est Ioanni: at si Petrus vt similis includeret Ioannem, idem esset, ac dicere, Petrus est similis sibi, quod repugnat; ergo ratio similitudinis adequatè saluatur in fundamento. Confirmatur Secundò, quia in diuinis Relatio Filij non constituit etiam inadéquatè Patrem, sed tantum est terminus illius: ergo similiter in creatis terminus Relationis non debet illam constituere vt pars illius.

Hæc non vrgent: & in primis ad exemplum de diuinis feci satis numero 30. vbi ostendi, paternitatem esse relationem transcendentalem, quæ solum saluatur in ipso fundamento; in præfenti autem sermo est de prædicamentali. Quòd si ibi etiam velis ponere Relationem prædicamentalem (quod valde probabile iudico) tunc dices, Relationem prædicamentalem Patris conflari & ex ipsa paternitate & ex filiatione, ad modum quo dicemus in creatis infra.

Ad argumentum respondeo, terminum Relationis transcendentis debere distingui ab ipsa Relatione, nego tamen id de prædicamentali. Ratio est, quia Relationes prædicamentales in rigore non sunt Relationes: neque enim, quia paries sit albus, ego habeo ad illum aliquem respectum vel ordinem. Quòd si similitudo dicitur *Relatio*, idè est, quia nò potest concipi simile vt simile, quin concipiatur aliud extremum cui dicitur simile; non quia vnus extremum respiciat alterum, sed quia vt simile dicitur vtrumque: vtrumque autem non potest concipi sine vtroque, vt per se patet. Sicut licet Petrus non respiciat Paulum, tamen è contrario Paulus Petrum; vt constituent tamen numerum binarium, non potest vnus concipi sine alio, quia numerus binarius dicit vtrumque: neque potest idè dici, dari respectum inter Petrum & Paulum, eò quòd constituent numerum binarium. Idem prorsus dico de similitudine, quæ non est aliud, quàm binarium entis, albedinis, animalis, hominis. Vnde censeo, Relationes prædicamentales esse tantum secundum dici. Ad confirmationem Primam respondeo, Petrum dici similem Ioanni secundum se, nego verò eum dici similem Ioanni vt simili: Ioannes autem secundum se non includit Petrum, quare non sequitur eum dicendum similem sibi. Fateor, similitudinem includere vtrumque: quare in rigore, licet possit dici, *Petrus est similis Ioanni in quantum albo*, non tamen potest dici, *Petrus vt similis refertur ad Ioannem vt similem*; quia vt similis iam includit ipsum Ioannem, qui non refertur ad se, neque est sibi similis. quæ omnia ad solum modum loquendi pertinent. Dicendum ergo Primò, prædictam Suarezij sententiam veram non esse, vt ab ipso & à recentioribus defenditur, quos redarguam ex ipsorum doctrinà, eam prius fusiùs explicando; igitur concedunt, totam rationem similitudinis esse omnino intrinsecam fundamento, illamque

manere pereunte termino, licet non maneat sub formali denominatione similis, non quia deficiat, inquirunt, aliquid quod constituat similitudinem, vt pars illius, sed quia deficit aliquid connotatum: Petrus v. g. dicitur similis adequatè per suam albedinem; & licet hæc maneat pereunte Paulo, non tamen dicitur similis propter defectum connotati, scilicet Pauli. Hæc doctrinà vtuntur passim in Philosophià & Theologià aliqui recentiores, & per illam contendunt explicare libertatem Dei, quo scilicet pacto sine mutatione sui ipsius possit nunc amare & cognoscere creaturas futuras, quas non agnosceret nec amaret idem omnino manens, si illæ non essent future solum ob defectum connotati, scilicet creature. Hæc illi: quæ oportet semel funditus euertere, ne passim in hanc doctrinam impingamus.

SUBSECTIO SECVNDA.

Hæc sententia reicitur.

PRIMò ergo sic argumentor contra illam: Per te, ablato termino, non perit aliquid intrinsecum, nec quod pertineat formaliter, etiam inadéquatè, ad rationem & essentiam similitudinis; ergo etiam ablato termino manet denominatio similitudinis, ergo modò hic paries est similis omnibus albis possibilibus, quod est absurdum; & contra tuam doctrinam. Probo sequelam, quia modò hic paries habet in se formaliter & intrinsecè totum illud, per quod postea dicitur similis, ergo etiam modò debet ab illo dici similis. Respondebis, parietem modò habere id totum, per quod postea dicitur similis in esse entitatis, id est totam entitatem, non verò eam habere in esse denominationis; & propterea non iam, sed postea dici similem. Hanc solutionem reicio clarissimè: est enim manifesta petitio principij. Ego probo, eo ipso quòd habet totam entitatem similitudinis dicendum simile; tu verò respondes, non dicendum, quia licet habeat totam entitatem in esse entitatis, non tamen denominatur, id est, non dicitur similis: sunt enim synonyma, *denominatur similis*, & *dicitur similis*. Vide ergo quomodo respondeas, *non dicitur similis, quia non denominatur similis*, idem per idem. Sed ne in hoc hæreamus, contrà Secundò, & fortius, quia vel *perire in esse denominationis*, est solum *perire in esse vocis*, id est, perire solam vocem; vel est *perire aliquid distinctum à voce*, significatum tamen per ipsam vocem. Si sola perit ipsa vox, 33 ergo sicut antea erat similis in te antecederet ad vocem, & independenter ab illà, ita etiam postea verè erit similis, quantumuis à nobis non vocetur similis; sicut verò essent similia duo alba existentia, quantumuis non esset possibilis vllus intellectus, vel vlla vox, à quâ dicerentur similia. Præterea, si res significata per vocem manet omnino eadem, & vocem manere necessarium est: sicut quia hæc vox *actio* non significat effectum, sed productionem ipsius effectus, quæ respicit essentialiter & connotat ipsum effectum, si per impossibile maneret productio sine effectu, adhuc illa diceretur *actio*; si verò dicas non solum perire vocem, sed etiam aliquid distinctum à voce, ergo iam non manet tota entitas signifi-

cata

cata per illam vocem *similis*, ergo neque manet tota entitas constitutens formaliter simile. Patet hæc ultima consequentia, quia ea est entitas constitutens simile, quæ significatur per vocem *simile*: atqui solus perit in illo casu per te terminus, ergo terminus erat entitas componens & constituens ipsum simile, non verò pura conditio extrinseca.

Impugnatur Secundò ad hominem, quia in aduersariorum sententiâ repugnat noua denominatio realis sine nouâ entitate reali: quâ doctrinâ probant, durationem distinguere à re durante, quia hoc quod est *me durare hodie*, est noua denominatio realis quam heri non habebam, ergo illa debet oriri ab aliquâ entitate nouâ & reali, quam hodie habeam & heri non habuerim. Ex quâ doctrinâ, quam ego quoque veram censeo, ut suo loco ostendam, sic arguuntur: Ergo similiter repugnat noua denominatio realis intrinseca sine nouâ reali entitate intrinsecâ; ergo repugnat, aduenire de nouo, vel deperdi denominationem realem intrinsecam *similis*, nisi acquiritur vel deperdatur noua aliqua entitas intrinseca *similis*. Hæc secunda consequentia est euidentis. Prima probatur, idem per te noua denominatio realis repugnat sine entitate nouâ reali, quia denominatio realis est entitas realis; entitas autem realis noua sine nouâ entitate reali, est omnino chimerica: sed etiam denominatio realis intrinseca, est entitas realis intrinseca; ergo repugnat noua denominatio realis intrinseca sine nouâ entitate intrinsecâ. Non video quæ clarior possit esse consequentia. Confirmatur, non minus est de essentia denominationis intrinsecæ entitas intrinseca, quam de essentia denominationis realis entitas realis; ergo non minus repugnat noua denominatio intrinseca sine nouâ entitate intrinsecâ, quam noua denominatio realis sine nouâ entitate reali: quia tam repugnat noua entitas intrinseca sine nouâ entitate intrinsecâ, quam noua entitas realis sine nouâ entitate reali.

Dices, hoc argumento nihil probari, sicut si quis vellet probare, ex eo, quod homo formaliter dicit animam & corpus, non posse de nouo existere hominem, nisi de nouo existat anima & corpus, non rectè argueret; sufficit enim si de nouo existat vnio: ergo licet denominatio intrinseca dicat entitatem intrinsecam, non sequitur, ex eo quod existat de nouo denominatio intrinseca, debere de nouo existere entitatem intrinsecam; quia sufficit existere de nouo aliquam entitatem, licet non intrinsecam. Sed contrâ Primò, quia licet non valeat consequentia ab existentia nouâ alicuius ad nouam existentiam omnium partium, ut in exemplo de homine à te allato constat; valet tamen ad nouam existentiam vnionis, quæ formaliter intret constitutionem illius totius: ergo ex nouâ existentia denominationis realis intrinsecæ, rectè valet consequentia ad nouam existentiam alicuius partis aut vnionis intrinsecæ, ex quâ formaliter componatur denominatio intrinseca; ergo terminus ipse, quo adueniente aduenit denominatio, & quo pereunte perit, debet aliquo modo componere ut pars ipsam denominationem. Contrâ Secundò, quia licet non valeat consequentia à nouâ existentia totius ad existentiam nouam partium seorsim, valet tamen ab existentia nouâ definiti ad nouam

existentiam definitionis, quia à definitione ad definitum vbique valet consequentia: sed definitum, scilicet denominatio intrinseca, existit de nouo; ergo existit de nouo eius definitio, quæ est entitas realis intrinseca. Confirmatur, quia entitas realis intrinseca non est pars denominationis intrinsecæ, sed formalissimè est ipsa entitas intrinseca, ergo rectè valet consequentia ab existentia nouâ vnus ad existentiam nouam alterius, ergo implicat, perire denominationem intrinsecam, manente totâ entitate intrinsecâ, quæ est ipsa denominatio.

Tertiò impugnatur hi Auctores: ipsi enim maiori ex parte censent, repugnare in creaturis præcisiones obiectiuas; eò quod non possint vni eidemque entitati duo contradictoria prædicata simul conuenire, vnde arguuntur contra illos: Denominatio in esse denominationis, pendet iuxta ipsos Auctores à connotato, & non pendet in esse entitatis; ergo vel in esse denominationis dicit aliquid amplius quàm in esse entitatis, prout contendo: hoc autem erit illud connotatum, quod eo ipso quod includitur in denominatione ut tali, erit aliquid intrinsecum denominationi, à te verò negatur. Vel si denominatio etiam in esse denominationis non dicit aliam entitatem quàm in esse entitatis, vna eademque entitas habet illa duo prædicata contradictoria pendentes à connotato, & non pendentes: quæ tamen, ut dixi, à te eidem rei creatæ simul negantur, & meritò.

Respondetis, denominationem dicere quidem vnâ entitatem amplius, solum tamen per modum connotati. Sed contrâ manifestè: quia rogo, Denominatio, ut est quoddam totum, in esse denominationis intrinsecæ complexum, vel dicit aliquid præter entitatem, vel non? Si non, ergo denominatio in esse denominationis manet ablato connotato, & consequenter verè erit tunc denominatio: vel si perit, eidem entitati conueniunt duo prædicata contradictoria, manet enim entitas in esse entitatis, & non in esse denominationis, cum tamen per te sint omnino idem realiter, denominatio & entitas. Quod si dicas secundum, scilicet, in esse denominationis, & ut quoddam totum est, aliquid aliud intrinsecè includi, ergo cum nihil sit præter connotatum, sequitur euidenter, ipsum connotatum esse aliquid intrinsecum denominationis in esse denominationis, quod ego contendo; & iam in re erimus conformes, licet vocibus malè utaris, vocando connotatum id quod verè est pars intrinseca Relationis ut Relationis.

Quartò hi impugnantur ipso exemplo actuum liberorum Dei, quod pro se afferunt, quia illi actus sunt multò difficiliore intellectu adhuc quàm mysterium Trinitatis; ergo sicut hi acriter inuehantur in eos, qui dicunt posse in creaturis reperiri aliquid simile mysterio Trinitatis, imò censent eos in Fide errare, & ut minimum euertere omnem bonam Philosophiam, dum ex infinitate Dei ad creaturas argumentari conantur; potiori sanè iure possumus nos in hos recentiores inuehi, qui in creatis aliquid omnino simile actibus liberis Dei volunt admittere, ut scilicet eadem omnino res, sine vllâ sui variatione, possit esse nunc intrinsecè volens aut non volens intrinsecè, similis aut non similis, quod in Deo non

Concedimus nisi coacti à Fide. Quapropter ipse P. Suarez id præcisè concedit in actibus liberis Dei, non verò in aliis attributis necessariis, contra P. Vasquez id extendentem, etiam ad omnipotentiam & scientiam necessariam. Quòd si extensio facta à Vasquez est probabilis, idè est, quia reperit in Deo eandem infinitatem. Verum eam difficultatem transferre ad creaturas, omnino est chimericum, & funditus euertens omnem bonam Philosophiam: eodè enim modo ego possem dicere, solam animam rationalem esse hominem intrinsecè, connotando materiam & vnionem, vt purè terminos; ac proinde etiam si anima maneat pereunte vnione, non manere hominem in esse denominationis, manere tamen in esse entitatis, quod est ridiculum; admissa autem doctrinà horum recentiorum, nequit efficaciter impugnari: item, quantitatem esse intrinsecè substantiam, dum connotat carentiam subiecti in quo sit, esse verò accidens, dum connotat subiectum in quo sit: aliæque plura pugnantia apertè cum recta Philosophià, quæ tamen euidenter inferuntur ex impugnata sententià.

40 Adde, neque in ipsis actibus liberis Dei admitti posse huiusmodi connotata, quia antecedenter ad illa intelliguntur ipsi actus liberi, etiam in ratione denominationis; sunt enim causæ creaturarum, idè est existit creatura, quia Deus vult illam existere; non è contrario idè est vult Deus, quia illa existit: ergo ante connotata est iam voluntas libera Dei. Quo autem pacto explicandi sint huiusmodi actus liberi, non est nostrum.

Tandem ratione à priori huiusmodi connotata reiciuntur, quia totum non distinguitur ab omnibus suis partibus simul sumptis & vnitis; vnde repugnat, omnes partes simul & vnitas manere & non manere totum; sed omnes partes, & vnio huius totius *similis*, per te saluantur in solà meà albedine, ergo hac manente, manet tota essentia similis; ergo manet simile, siue existat siue non alia albedo. Vnde concludo, ex solà ablatione connotati, quæ est extra essentiam rei, si non amittatur aliqua pars componens illam rem, non posse illud totum, extra cuius essentiam est ea conditio, perire. Et idem dico de ipsa denominatione, quæ est quoddam totum reale, & consequenter in esse etiam denominationis debet habere entitates seu partes quibus componatur.

SECTIO IX.

Nostra sententia de Relatione.

41 RELECTIS igitur his sententiis de connotatis, dicendum est, similitudinem formaliter esse idem cum fundamento & termino; sicut homo formaliter est idem cum animà & corpore, & vnione. Quare Relatio similis, partim est intrinseca fundamento, & partim extrinseca: intrinseca, quatenus dicit ipsum fundamentum, quod sibi intrinsecum est; extrinseca verò, quæ parte dicit ipsum terminum, vt expressè dixit D. Thomas relatus num. 19. Ratio à priori est, quia Petrum esse similem Ioanni in albedine, idem est ac Petrum & Ioannem esse albos, quod formaliter dicit vtriusque albedines; sicut eos esse binarium hominum, formaliter dicit vtrumque.

Dices Primò, Ergo idem est, Petrum esse similem Paulo, & Paulum esse similem Petro. Concedo consequentiam, loquendo de re ipsa: discrimen tamen est in modo concipiendi. Cum enim dico, *Petrus est similis Paulo*, *Petrus* concipitur in recto, *Paulus* verò in obliquo: è contrario verò, quando dico, *Paulus est similis Petro*, *Paulus* concipitur in recto, *Petrus* verò in obliquo, semper tamen vterque concipitur vt pars essentialis similis: sicut quando dico *album*, etiam ipsa albedo concipitur vt pars essentialis albi, licet significetur in obliquo, iuxta dicta in Summulis.

Dices Secundò, Ergo etiam Relatio patris 42 componitur extrinsecè ex ipso filio, quod videtur absurdum. Respondeo, patrem sumi dupliciter: vel vt est causa generans, & vt sic denominatur quidem extrinsecè, à sola tamen generatione, quæ est in filio, quod idem est in aliis causis, quæ denominantur causantes à solà actione existente in effectu, non verò ab ipso effectu, quia hic non est pars causalitatis. Vel sumi posse patrem vt Relatum prædicamentali; & vt sic fateor illum denominari extrinsecè inadæquatè à filio & à generatione, sicut vnum simile denominatur ab alio. Quo modo dixi suprà, probabile esse, etiam in Patre æterno similem duplicem Relationem reperiri (& idem de aliis personis inter se) vnam transcendentalem sibi omnino intrinsecam, eò quòd in diuinis productio actiua, à quæa Relatio provenit, est intrinseca producenti, vt ostendi in materià de Trinitate; alteram prædicamentalem, partim intrinsecam ab ipso Patre provenientem, & partim extrinsecam à Filio desumptam.

Rogabis, an in patre creato generatio, quæ essentialiter inadæquatè constituit patrem, se habeat vt pars paternitatis, seu fundamentum inadæquatum Relationis, an verò se habeat vt vnio partium ipsius Relationis. Quidam recentiores, vt ostenderent, patrem manere physicè in ratione patris etiam transacta generatione, dixerunt, generationem non esse partem Relationis, sed vnionem partium; requisitam tamen intrinsecè & essentialiter ad ipsam Relationem, sicut requiritur, vnio animæ, & corporis ad rationem hominis. Hæc sententia longè abest à 43 connotantium mente, etsi primo aspectu in illos reincidente videatur, dum admittit, posse manere omnes partes paternitatis in esse entitatis, v. g. Petrum & Antonium; & tamen deficere denominationem patris, solum per defectum alicuius connotati, nempe generationis; vt contingeret, casu quo Petrus & Antonius existeret in rerum naturà, neuter tamen alium generasset. Abest, inquam, à connotatis hæc sententia, quia eorum auctores generationem, ex cuius defectu Petrus non dicitur pater, non dicunt, esse aliquid extra paternitatem, imò potiùs dicunt, illam esse vnionem illius totius: asserere autem, non manere totum, ex defectu vnionis, licet maneant omnes partes, non est incidere in connotata; imò potiùs à nemine id potest negari; homo enim ob solam vnionis corruptionem definit. & idem fieret in aliis compositis, etiam si omnes partes manerent, dummodò periret vnio. Nihilominus tamen, licet ex hac parte non incident in connotata, coincidunt tamen quatenus docent, modò dari physicè Relationem patris inter Petrum v. g. &